

บทที่ 4

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจของรัฐมนตรีในการเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย

ในการศึกษาบทนี้ผู้เขียนได้แบ่งหัวข้อการศึกษาออกเป็นหัวข้อย่อย ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับตัวบุคคลผู้มีอำนาจในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย ปัญหาเกี่ยวกับการกลั่นกรองตรวจสอบการใช้อำนาจในการเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย ปัญหาเกี่ยวกับมูลเหตุในการเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย ซึ่งในแต่ละเรื่องเป็นเรื่องที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบกับมาตรฐานของกฎหมายประกันภัยของต่างประเทศ โดยจะได้นำเอาข้อดีของกฎหมายต่างประเทศมาปรับใช้กับกฎหมายประกันวินาศภัยของไทยต่อไป

4.1 ปัญหาเกี่ยวกับตัวบุคคลผู้มีอำนาจในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย

ในพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 ได้มีหลักเกณฑ์การบังคับใช้แก่บริษัทประกันวินาศภัยที่ประสบภาวะล้มเหลวทางการดำเนินการไว้และหนึ่งในนั้นคือ มาตรการการเพิกถอนใบอนุญาตการประกอบกิจการบริษัทประกันภัยที่ประสบปัญหาขาดเงินกองทุนที่ต้องดำรงไว้ตามกฎหมาย มีหนี้สินเกินกว่าทรัพย์สินหรือมีฐานะการเงินไม่มั่นคงอันอาจเกิดความเสียหายแก่ผู้เอาประกันหรือประชาชนฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงเงื่อนไขที่รัฐมนตรีกำหนดหรือประกาศที่ออกหรือกำหนดความในพระราชบัญญัตินี้ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของรัฐมนตรี นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในเมื่ออาจทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยหรือประชาชน หยุตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยโดยไม่มีเหตุอันสมควร ประวิงการจ่ายค่าสินไหมทดแทนหรือประวิงคืนเบี้ยประกันที่ต้องจ่ายหรือคืนโดยไม่มีเหตุอันสมควร หรือจ่ายหรือคืนไปโดยไม่สุจริต ถ้าประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยหรือประชาชนซึ่งภาวการณ์ดำเนินกิจการในลักษณะดังกล่าวนี้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เอาประกันหรือประชาชนจำนวนมาก ซึ่งอำนาจในการเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัยพ.ศ. 2535

หมวด 3 มาตรา 59 โดยบัญญัติให้อำนาจดังกล่าวแก่รัฐมนตรีเป็นผู้มีอำนาจในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย เมื่อความปรากฏแก่รัฐมนตรีว่าบริษัทดำเนินกิจการอันเข้าลักษณะข้อหนึ่งข้อใดตามที่ได้กำหนดไว้ ตามมาตรา 59 นั้น ซึ่งถือว่าไม่มีความเหมาะสมเนื่องจาก ให้อำนาจแก่รัฐมนตรีมากเกินไป และอาจเป็นอันตรายได้ เพราะกฎหมายบัญญัติว่าเพียงแต่ปรากฏความข้อหนึ่งข้อใดตามมาตรา 59 เท่านั้น รัฐมนตรีก็มีอำนาจในการเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการประกันภัยได้แล้ว ซึ่งเหตุดังกล่าวอาจก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นได้ในเรื่องนี้ผู้เขียนเห็นว่าในสถานการณ์บ้านเมืองปัจจุบันเราคงปฏิเสธไม่ได้ว่าการเมืองมีอิทธิพลในเกือบทุกอย่างของครของรัฐบาลก็ได้ ดังนั้นตัวบุคคลที่เข้ามาดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีในกระทรวงใดๆ โดยหลักจะต้องมีความรู้ความสามารถในเรื่องกิจการงานในกระทรวงนั้นๆ โดยเฉพาะ เพราะจะต้องอาศัยความรู้ความสามารถของรัฐมนตรีเป็นตัวขับเคลื่อนแนวคิดนโยบายต่างๆ เพื่อให้หน่วยงานนั้นๆ บรรลุผลสูงสุด และสิ่งที่สำคัญที่สุดรัฐมนตรีจะต้องไม่มีผลประโยชน์ทับซ้อนหรือมีส่วนได้เสียในกระทรวงที่ตนดำรงตำแหน่ง แต่ในปัจจุบัน เห็นว่าหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ เพราะรัฐมนตรีที่เข้ามาดำรงตำแหน่งในกระทรวงต่างๆ เป็นบุคคลที่ฝ่ายการเมืองคิดว่ามีความเหมาะสมเพราะเป็นบุคคลสำคัญของพรรคเหมาะแก่การที่จะเป็นรัฐมนตรีในกระทรวงนั้นๆ เท่านั้น โดยที่มิได้มีการพิจารณา ถึงเรื่องความรู้ความสามารถของตัวบุคคลที่จะเป็นรัฐมนตรีเป็นสำคัญ จากปัจจัยดังกล่าว เห็นว่าตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 มาตรา 59 นั้น ไม่ควรที่จะบัญญัติให้อำนาจในการเพิกถอนใบอนุญาตแก่รัฐมนตรีเพราะหากรัฐมนตรีขาดความรู้ความเชี่ยวชาญในเรื่องกิจการประกันภัยแล้วการใช้อำนาจดังกล่าวอาจก่อให้เกิดผลเสียหายอย่างมาก อีกทั้งคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการธุรกิจประกันวินาศภัยนี้ ถือเป็นมาตรการที่สำคัญอย่างยิ่งเพราะเป็นการกำจัดบริษัทประกันภัยนั้นๆ ออกจากระบบธุรกิจประกันภัย ทำให้ส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบธุรกิจและส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจเพราะหากธุรกิจประกันวินาศภัยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการเป็นจำนวนมากไม่ว่าจะเป็นพนักงานในธุรกิจดังกล่าวต้องตกงานทำให้เกิดการว่างงานเพิ่มขึ้นและทำให้ประชาชนมีตัวเลือกที่จะทำประกันวินาศภัยกับบริษัทต่างๆ ลดน้อยลงไปด้วยทำให้เกิดผลเสียหายที่ตามมาดังกล่าวข้างต้นได้ ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ เห็นว่าควรบัญญัติให้อำนาจในเรื่องดังกล่าวเป็นอำนาจของนายทะเบียนเพราะนายทะเบียนเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ และเป็นผู้ที่อยู่ในฐานะผู้ปฏิบัติงาน โดยตรงจะส่งผลให้เกิดข้อดีกว่าการที่ให้รัฐมนตรีเป็นผู้มีอำนาจในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาต และการออกคำสั่งในเรื่องดังกล่าวถือว่าเป็นคำสั่งที่ต่อเนื่องจากการที่นายทะเบียนได้มีคำสั่งควบคุมกิจการประกันภัยแล้ว แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ ซึ่งนำมาสู่คำสั่งในการเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันภัยดังกล่าว การเพิกถอนใบอนุญาตเป็นมาตรการที่กำจัดบริษัทนั้นๆ ออกจากการประกอบธุรกิจประกันภัย ไม่สามารถรับประกันภัยได้อีก และหากให้

อำนาจรัฐมนตรีซึ่งอาจไม่มีความเชี่ยวชาญในงานด้านกิจการประกันภัยในเรื่องดังกล่าวแล้วอาจทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการพิจารณาในเรื่องดังกล่าวได้ ดังนั้นการกำหนดให้รัฐมนตรีเป็นผู้มีอำนาจในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจึงไม่มีความเหมาะสมกับการปฏิบัติงานอย่างแท้จริง ดังนั้น จึงเห็นควรที่จะให้อำนาจในการเพิกถอนใบอนุญาตดังกล่าวเป็นของนายทะเบียนเพราะเป็นผู้ปฏิบัติงานมีความชำนาญในงานด้านกิจการประกันภัยมากกว่ารัฐมนตรีสามารถพิจารณาเหตุที่บริษัทประกันวินาศภัยถูกเพิกถอนใบอนุญาตได้ถูกต้องแม่นยำรอบคอบกว่ารัฐมนตรีซึ่งไม่ได้เป็นผู้ปฏิบัติงานอย่างแน่นอน เหมือนอย่างเช่นในต่างประเทศบางประเทศเช่น ประเทศไนจีเรีย และประเทศออสเตรเลีย เป็นต้น ได้กำหนดให้อำนาจในเรื่องดังกล่าวเป็นของนายทะเบียนมิได้ขึ้นอยู่กับรัฐมนตรีเหมือนอย่างในประเทศไทย ดังนั้นเพื่อความถูกต้องและเหมาะสมกับการปฏิบัติงานประเทศไทยจึงควรกำหนดให้อำนาจในการเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยเป็นอำนาจของนายทะเบียน เหมือนอย่างในต่างประเทศ เพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับการปฏิบัติงานอย่างแท้จริงและเป็นประโยชน์สูงสุดกับประชาชน

4.2 ปัญหาเกี่ยวกับการกลั่นกรองตรวจสอบการใช้อำนาจในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย

คำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยนั้น ถือว่าเป็นคำสั่งที่สำคัญ เพราะเมื่อมีการออกคำสั่งไปแล้วย่อมส่งผลกระทบต่อบริษัทประกันวินาศภัยนั้นๆ ให้จำต้องถูกกำจัดออกจากระบบธุรกิจประกันวินาศภัยโดยสิ้นเชิง อีกทั้งยังส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศในด้านต่างๆ เพราะเป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการเงิน และเป็นตลาดทุนอย่างหนึ่งที่สะสมเงินออมของประชาชนไว้ทั้งแบบ ระยะสั้น ระยะปานกลาง และระยะยาว จึงอาจถือได้ว่าธุรกิจประกันภัยเป็นสถาบันการเงินอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศเป็นอย่างมาก ฉะนั้นในการพิจารณาออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะต้องกระทำด้วยความรัดกุมรอบคอบ โปร่งใส ปราศจากเหตุแทรกแซง หรือ การกลั่นแกล้งกันในทางธุรกิจ อันเนื่องมาจากการออกคำสั่งดังกล่าว ซึ่งผู้เขียนได้เสนอแนวคิดให้มีการปรับเปลี่ยนตัวบุคคลผู้มีอำนาจในการออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยจากเดิมเป็นอำนาจของรัฐมนตรีให้เป็นอำนาจของนายทะเบียน ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากรัฐมนตรีเป็นบุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งจากฝ่ายบริหารให้เข้ามาดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี และมีอำนาจในการออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการประกันวินาศภัยได้ทันที หากความปรากฏแก่รัฐมนตรีว่าบริษัทประกันวินาศภัยดำเนินกิจการอันเข้าเหตุตามลักษณะข้อหนึ่ง ข้อใด ตามมาตรา 59 ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ เห็นว่าการให้อำนาจดังกล่าวแก่รัฐมนตรียังไม่มีความเหมาะสมเพียงพอเป็นเพราะรัฐมนตรีไม่ได้เป็นผู้ปฏิบัติงานโดยตรงและบางครั้งอาจเป็น

บุคคลที่ขาดความรู้ความสามารถหรือความเชี่ยวชาญในงานด้านกิจการประกันภัย ส่วนนายทะเบียน เป็นผู้ปฏิบัติงาน โดยตรงมีความรู้ความสามารถ ความเชี่ยวชาญในงานด้านกิจการประกันภัยโดยตรง จึงเหมาะสมกว่าที่ให้อำนาจ ในการเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยเป็นของนายทะเบียน อีกทั้งการให้อำนาจรัฐมนตรีสั่งเพิกถอนใบอนุญาตฯ ได้โดยตรงนั้น ถือว่าไม่เป็นผลดีต่อบริษัทที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตฯ เนื่องจากคำสั่งของรัฐมนตรีนั้น มีผลเป็นที่สุด ซึ่งทำให้บริษัทประกันภัยที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตฯ นั้น ไม่สามารถใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งของรัฐมนตรีได้ ด้วยเหตุดังกล่าวจึงควรให้อำนาจในการออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยเป็นของนายทะเบียน เพราะเมื่อนายทะเบียนมีคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยรายใดแล้ว หากบริษัทประกันวินาศภัยที่ถูกนายทะเบียนมีคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตนั้น ไม่เห็นด้วยกับคำสั่งของนายทะเบียน บริษัทประกันวินาศภัยรายนั้นก็ชอบที่จะอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยได้ ทั้งนี้ โดยผลของมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยที่ได้กำหนดว่า บรรดาคำสั่งทางปกครองของเลขาธิการในฐานะนายทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการประกันวินาศภัย กฎหมายว่าด้วยการประกันชีวิต และกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ให้อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย ซึ่งทำให้คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยได้มีโอกาสกลั่นกรองตรวจสอบการใช้ดุลพินิจของนายทะเบียนว่าชอบด้วยกฎหมายแล้วหรือไม่อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งมาตรการนี้ถือว่าเป็นสิ่งที่ดี เพราะเป็นการกำหนดให้มีกระบวนการควบคุมและทบทวนเกี่ยวกับการออกคำสั่งภายในที่มีผลกระทบต่อสถานภาพสิทธิของบริษัทประกันภัยก่อนที่คำสั่งนั้นจะมีผลออกสู่ภายนอก ซึ่งบางครั้งกระบวนการอาจยุติลง ได้ภายในองค์กร โดยไม่ต้องไปร้องทุกข์ภายนอก เช่นศาลปกครอง เป็นต้น

4.3 ปัญหาเกี่ยวกับมูลเหตุในการเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย

ตามมาตรา 59 แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 บัญญัติเหตุที่บริษัทประกันวินาศภัยอาจถูกเพิกถอนใบอนุญาตไว้ 5 ประการ

- 1) มีหนี้สินเกินกว่าทรัพย์สินหรือมีฐานะการเงินไม่มั่นคงอันเกิดความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยหรือประชาชน
- 2) ผ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวง เงื่อนไขที่รัฐมนตรีกำหนด หรือประกาศที่ออกหรือกำหนดตามความในพระราชบัญญัตินี้ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง

ของรัฐมนตรี นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ในเมื่ออาจทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยหรือประชาชน

3) หยุคประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยโดยไม่มีเหตุอันสมควร

4) ประวิงการจ่ายค่าสินไหมทดแทนหรือ ประวิงการคืนเบี้ยประกันภัยที่ต้องจ่ายหรือคืนโดยไม่มีเหตุอันควร หรือจ่ายหรือคืนไปโดยไม่สุจริต

5) ถ้าประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยหรือประชาชน

ซึ่งการกำหนดเงื่อนไขดังกล่าวเป็นการกำหนดเงื่อนไขที่ยังไม่มีความรัดกุมเพียงพอถึงลักษณะการดำเนินการบางอย่างเมื่อได้ศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศเช่น ประเทศออสเตรเลียแล้วในเรื่องเหตุแห่งการเพิกถอนดังกล่าวนี้ โดยประเทศออสเตรเลียได้กำหนดในเรื่องเหตุแห่งการเพิกถอนไว้ถึง 8 ข้อดังนี้

1) บริษัทประกันภัยไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายนี้ รวมถึงการไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานการดำเนินการที่ประกาศใช้แล้ว

2) บริษัทประกันภัยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งที่ให้ไว้ ซึ่งออกตามความในกฎหมายนี้

3) บริษัทประกันภัยไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขแห่งการได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการตามที่ได้เคยให้ไว้

4) เมื่อปรากฏว่าการให้บริษัทใดประกอบกิจการอยู่ อาจส่งผลกระทบต่อผลประโยชน์ของชาติ

5) บริษัทประกันภัยประสบภาวะล้มละลายหรือใกล้จะประสบภาวะล้มละลายและไม่สามารถฟื้นตัวกลับคืนมาได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด

6) บริษัทประกันภัยไม่สามารถดำรงเงินกองทุนอย่างเพียงพอตามที่กำหนดไว้หรือใกล้ที่จะไม่สามารถดำรงเงินกองทุนอย่างเพียงพอภายในระยะเวลาที่กำหนด

7) บริษัทประกันภัยหยุดประกอบกิจการในประเทศออสเตรเลีย

8) บริษัทประกันภัยไม่ได้เริ่มประกอบกิจการในประเทศออสเตรเลีย ภายในระยะเวลา 12 เดือนนับแต่วันได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการ

จากมูลเหตุดังกล่าวข้างต้นที่บัญญัติไว้ในข้อ 4 ของประเทศออสเตรเลียว่า “เมื่อปรากฏว่าการให้บริษัทใดประกอบกิจการอยู่ อาจส่งผลกระทบต่อผลประโยชน์ของชาติ” เมื่อมองดูแล้วอาจเห็นว่ามีความคล้ายคลึงกันกับของประเทศไทยที่บัญญัติไว้ในข้อ 5 ของประเทศไทยว่า “ถ้าประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยหรือประชาชน” แต่ในความคล้ายคลึงกันนั้นมีข้อแตกต่างกัน มูลเหตุของประเทศไทยได้บัญญัติความ

เสียหายที่เกิดขึ้นส่งผลกระทบต่อเพียงผู้เอาประกันภัยหรือประชาชนเท่านั้น มิได้รวมถึงการส่งผลกระทบต่อผลประโยชน์ของชาติแต่อย่างใด ซึ่งการส่งผลกระทบต่อหรือขัดต่อผลประโยชน์ของชาตินั้นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเพราะการส่งผลกระทบต่อหรือขัดต่อผลประโยชน์ของชาตินั้นเป็นการส่งผลกระทบที่เป็นวงกว้างทั้งประเทศมิได้จำกัดอยู่แต่เฉพาะผู้เอาประกันหรือประชาชนเท่านั้นเพราะจะส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของชาติและภาพลักษณ์ของประเทศของการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยโดยรวมในสายตาของนานาชาติทำให้ประเทศไทยไม่ได้รับความเชื่อถือในการประกอบกิจการธุรกิจประกันวินาศภัยส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของชาติ

มูลเหตุในข้อ 5 ของประเทศออสเตรเลียบัญญัติว่า “บริษัทประกันภัยประสบภาวะล้มละลายหรือใกล้จะประสบภาวะล้มละลายและไม่สามารถฟื้นตัวกลับคืนมาได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด” มูลเหตุในข้อ 5 นี้ก็เช่นกันเมื่อมองดูแล้วอาจเห็นว่ามี ความคล้ายคลึงกันกับของประเทศไทยที่บัญญัติไว้ในข้อ 1 บัญญัติว่า “มีหนี้สินเกินกว่าทรัพย์สินหรือมีฐานะการเงินไม่มั่นคงอันเกิดความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยหรือประชาชน” แต่ในความคล้ายคลึงกันนั้นมีข้อแตกต่างกันคือ การ “มีหนี้สินเกินกว่าทรัพย์สิน” นั้นบริษัทอาจจะยังอยู่ในฐานะที่สามารถฟื้นฟูกิจการได้และกลับมามั่นคงและสร้างความมั่นใจให้กับลูกค้าที่เอาประกันภัยและดำเนินธุรกิจได้ต่อไปอีกครั้ง แต่ “บริษัทประกันภัยประสบภาวะล้มละลายหรือใกล้จะประสบภาวะล้มละลายและไม่สามารถฟื้นตัวกลับคืนมาได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด” เป็นปัญหาที่ใหญ่และสำคัญมากเพราะเนื่องจากปัญหาการล้มละลายของบริษัทนั้น ไม่สามารถที่จะดำรงบริษัทให้คงอยู่ต่อไปได้ส่งผลเสียต่อผู้เอาประกันและประชาชนและทำให้ผู้เอาประกันขาดความเชื่อถือกับบริษัทประกันวินาศภัยดังกล่าว

ดังนั้นเพื่อความรอบคอบรัดกุมเป็นประโยชน์แก่ผู้เอาประกันและประชาชนเห็นควรนำเอาการกำหนดมูลเหตุแห่งการเพิกถอนของประเทศออสเตรเลียมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายของประเทศไทยโดยเห็นควรเพิ่มเติมมูลเหตุในการเพิกถอนการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยดังนี้

1. เมื่อปรากฏว่าการให้บริษัทใดประกอบกิจการอยู่ อาจส่งผลกระทบต่อหรือขัดต่อผลประโยชน์ของชาติ
2. บริษัทประกันภัยประสบภาวะล้มละลายหรือใกล้จะประสบภาวะล้มละลายและไม่สามารถฟื้นตัวกลับคืนมาได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด

โดยเฉพาะในข้อ 1 ซึ่งมีความสำคัญมากเนื่องจากหากบริษัทใดประกอบกิจการอยู่ อาจส่งผลกระทบต่อหรือขัดต่อผลประโยชน์ของชาติ ถือได้ว่าเป็นเรื่องที่สำคัญเพราะอาจจะทำให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศเกิดปัญหาและส่งผลต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างมาก เพราะในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าธุรกิจประกันภัยเป็นธุรกิจที่มีความสำคัญต่อระบบ

เศรษฐกิจ การพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างมาก เป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการเงิน และเป็นตลาดทุนอย่างหนึ่ง ดังนั้น จึงเห็นควรเพิ่มเติมหลักเกณฑ์ในเรื่องดังกล่าวนี้เข้าไปในมูลเหตุในการเพิกถอนการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยด้วยเพื่อความรอบครอบและเหมาะสม ส่วนในข้อ 2 บริษัทประกันภัยประสบภาวะล้มละลายหรือใกล้จะประสบภาวะล้มละลายและไม่สามารถฟื้นตัวกลับคืนมาได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด อันนี้เห็นว่าควรเพิ่มเติมเข้าไปในมูลเหตุในการเพิกถอนการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยด้วย เพราะเนื่องจากบริษัทประกันภัยประสบภาวะล้มละลายหรือใกล้จะประสบภาวะล้มละลายและไม่สามารถฟื้นตัวกลับคืนมาได้ภายในระยะเวลาที่กำหนดแล้วมาดำเนินกิจการอาจส่งผลกระทบต่อประชาชนเพราะเนื่องจากบริษัทไม่มีความมั่นคงทางการเงินทำให้บริษัทไม่มีความน่าเชื่อถือและจะมีผลกระทบถึงการจ่ายค่าเสียหายให้กับประชาชนไม่เพียงพอและเหมาะสม ดังนั้นจึงเห็นควรนำหลักเกณฑ์บางข้อของกฎหมายประเทศออสเตรเลียมาเป็นแนวทางในการเพิ่มเติมในมูลเหตุในการเพิกถอนการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยด้วยเพื่อความรอบครอบและเหมาะสม